08.03.2026, 13:05 Aftenposten 1. desember 1970

De „slemme" riksmålsfolkene

Av Sivert Aarflot

Jeg har vært bortreist og er først nu blitt oppmerksom på Arne Falks innvendinger mot min anmeldelse av professor Einar Haugens sproghistorie. (Min anmeldelse ble trykt som kronikk 2. november og Falks innlegg kom, også som kronikk, 17. november.)

Jeg må si jeg er noe forundret over tonen i Arne Falks innlegg. Riksmålet kaller han «prestisjespråket», riksmålsfolk er «prestisje-språk-menneskene» som hater landsmålet og betrakter målfolkene som «ukrutt». Han forteller om anonyme brev, om oppringninger om nettene og om hustruer og barn som får høre ukvemsord fordi familiefaren snakker landsmål. Vel, jeg skal ikke benekte at denslags kan ha forekommet. Forstokkede og uforstandige personer finnes det i alle leirer, også blant riksmålsfolk. Men det var egentlig ikke dette min kronikk handlet om, og en debatt på dette sterkt følelsesbetonede grunnlag tror jeg neppe vil være formålstjenlig.

Jeg prøvde efter fattig evne å vurdere den faktiske, reelle sprogsituasjon, og det var visst min formodning om landsmålets fremtidsutsikter som har fått Arne Falk til å se rødt. Jeg kom til å skrive at det inntil videre i første rekke er Staten og Tormod Skagestad som holder liv i landsmålet. Det var ganske riktig halvveis spøkefullt ment, men Falk mener altså at det var en dårlig spøk. Han synes også å mene at riksmålsfolk bevisst og planmessig går inn for å utrydde landsmålet. Påstanden er dypt urettferdig og helt uriktig. Har Falk noen gang på ansvarlig riksmålshold møtt en slik innstilling?

Når jeg nevnte Skagestad, var det ment som en honnør, fordi han har greid å skape respekt på alle hold for landsmålet som kunstnerisk virkemiddel, og jeg er enig med Falk når han skriver at de øvrige teatre ikke har gjort større innsats enn Det Norske Teatret for norsk kunst og kultur.

Falk skriver videre en hel del om hvor dårlig Staten angivelig behandler målfolkene, og søker å belyse dette med tall. Han nevner imidlertid ikke det ganske betydelige statsbidrag til Det norske Samlaget, som driver ren forlagsvirksomhet.

I ethvert demokratisk samfunn er det en fundamental regel at minoritetsgrupper skal være medbestemmende i forhold til sin tallmessige styrke. Sett ut fra denne synsvinkel kan man neppe si at landsmålet er stemoderlig behandlet.

Det er vel nu ca. 10 prosent av landets artianere som skriver sin hovedstil på landsmål. Som følge av likestillingskravet tvinges de øvrige 90 prosent til å skrive hovedstil på et sprog som de færreste av dem senere får bruk for. Hvorfor opprettholder man tvangen på dette område? Ville ikke valgfrihet være mer demokratisk?

Jeg erklærte meg uttrykkelig enig med professor Haugen når han i sin bok sier at riksmålsfolk må lære å innse landsmålets veldige kulturinnsats i Norge, men ut fra en vurdering av den faktiske sprogsituasjon tillot jeg meg altså å fremsette en formodning om landsmålets fremtidige skjebne: Jeg anså det som sannsynlig at det før eller senere vil forsvinne som eget sprog. Der er mange tegn som tyder på det, — bl.a. målstatistikken. Jeg pekte på en av årsakene til denne utvikling, nemlig den puristiske holdning, som har bidratt til å forarme landsmålet. Men der er flere årsaker. De politiske, nasjonale og sosiale forutsetninger som skapte og drev frem målbevegelsen, er ikke lenger tilstede, eller de har iallfall endret karakter. Urbaniseringen, industrialiseringen av vårt samfunn spiller også en betydelig rolle — og kommunikasjonene. Her er det en slags sosial tyngdelov som virker.

Og så kommer den ting til at riksmålet faktisk er et rikere, smidigere, bedre, mer hensiktsmessig sprog i denne teknikkens, industriens og videnskapens utviklingsperiode i Norge.

Drømmen om et sted å høre til

Georges Simenon: DEN LILLE MANN FRA ARKHANGELSK
Dreyer

Med Georges Simenon som allvidende guide lærer vi å kjenne endel av de mennesker som har butikker og kaféer omkring torvet i en fransk provinsby. Få har som han evnen til å registrere enhver detalj i vanemønsteret, fra time til time, i et slikt miniatyrsamfunn. I kriminalhistoriene skjer det gjerne for å risse opp en bakgrunn for hendelsene, men i «Den lille mann fra Arkhangelsk», en av hans skjønnlitterære romaner, er opplevelsen av miljøet et vesentlig ledd i den psykologiske handling.

Vi ser nemlig folk ved torvet gjennom de sterke brillene til en stillferdig bruktbok handler og frimerkesamler, egentlig en innflytter — som smågutt kom han til Frankrike fra revolusjonens Russland. Hans drøm om samhørighet med omgivelsene, ønsket om å være godtatt som en av dem, blir dramatisk stillet i relieff da hans unge hustru, som selv er fra strøket, en dag forsvinner sporløst. Om denne ensomme mannen forteller Simenon med inntrengende og medfølende forståelse, men også med den resignerte pessimisme som gjør hans seriøse diktning så meget bitrere enn Maigret-fortellingene.

B.C.

NÅ:

Thorkild Hansen

SLAVENES ØYER

Siste del av trilogien om slavehandlerne fra Norden. Slavenes øyer kan leses som en selvstendig bok — men de som har lest de to foregående, vil ikke kunne unnvære den!

Heft. kr. 57,00, innb. 69,50

Gyldendal

Elevhjem for 70 ved distriktshøyskolen i Bø

Fra Aftenpostens korrespondent.
Skien, 30. november.

Bø formannskap går inn for å reise et elevhjem for distriktshøyskolen på en kommunal tomt i bygdens sentrum. Tomten er byggeklar, slik at arbeidet kan påbegynnes så snart planene er klare. Hjemmet er beregnet for 70 studenter og vil koste ca. 2,3 millioner kroner. Telemarks distriktshøyskole i Bø regner med å kunne komme i gang med undervisningen høsten 1971.

FORFATTEREN Alf Kvasbo, Kongsvinger, er tildelt Glåmdalens kulturpris på 3 000 kroner.

Da Johnny Cash brøt ut av narko-helvetet

Den berømte folkesanger var kommet til veis ende — et nervevrak, utslitt og angstfylt. Hvordan han fridde seg fra narkotikarusens tyranni, er et gripende drama fra virkeligheten. — I desembernummeret av DET BESTE.

Alf Prøysen bisatt

Vestre krematorium var fylt til siste plass og bugnet av vakre blomster da dikteren Alf Prøysen ble stedt til hvile igår.

Dikteren Alf Prøysen ble bisatt fra Vestre Krematoriums nye kapell i Oslo igår under stor deltagelse. Representanter for forlag, kringkasting og en rekke institusjoner i norsk kulturliv var møtt frem sammen med Prøysens nærmeste familie, venner og slektninger for å følge dikteren til hans siste hvilested.

Høytideligheten ble åpnet med «Du skal få en dag i mårå» av Alf Prøysen og Otto Nielsen. I en sterkt personlig preget tale tremførte residerende kapellan Wilhelm Thronsen en takk til den store dikter for det han hadde gitt alle dem han hadde vært i kontakt med. — To grupper burde vært tilstede ved denne anledning, nemlig barna og de helt gamle. Prøysen ga dem av sin rike arv. Vi andre skal takke spesielt for to ting: Hans evne til å formidle følende menneskers fellesskap og hjelpsomhetens ideal, sa pastor Thronsen. — Selv ville Alf Prøysen at to ting skulle prege hans eftermæle, og kvintessensen av hans filosofi ligger i de to visene «Julestjernen» og «Du skal få en dag i mårå», Guds kjærlighet og Guds tilgivelse.

— Vi vil komme til å savne deg, og når jeg takker fra oss, takker jeg også fra våre barn», sa Odd Bang-Hansen da han på vegne av Den Norske Forfatterforening la ned krans.

Det ble lagt ned kranser fra Tiden Norsk Forlag ved forlagsdirektør Kolbjørn Fjeld, som også takket fra Prøysens svenske forlag.

— Radioen ville ikke vært den samme uten Alf Prøysen, understreket programdirektør Toroll Elster da han på vegne av NRK la ned krans. Programredaktør Ulf Peder Olrog hilste fra Sveriges Radio og fra venner i Sverige, Prøysens oversetter, hans illustrator og deres familier.

Teatersjef Tormod Skagestad la ned krans fra Det Norske Teatret og takket Prøysen for de skikkelser han har skapt og som aldri vil bli glemt.

Programredaktør Hartvig Kiran hilste fra Visens Venner og la også ned krans fra Visens Venner i Stockholm, Göteborg, Helsingfors og København.

Lærer Aslak Høgestveit la ned krans fra Noregs Mållag. Minnehøytideligheten ble avsluttet med W. Peterson-Bergers «Vid Frösö kyrka».

ALF

Det gikk en kjempe igjennom
 læinnet
og hæin var ydmyk om hæin var
 stor,
Hæin trådte varsamt på væg
 og vidde
og hæin fôr itte med store ord.
— Og itte veit je
men jamen trur je
at hæin var redd for å setta spor.

Men spora sto der og spora står der,
og i dem blomer en sammardag.
I æille lier, på æille stier
der kæin du kjinne hans åndedrag.
— Og itte veit je
men jamen trur je
vi vart et varmere folkeslag.

Hæin gjorde sliter'n mer rak i
 ryggen,
hæin tente lys over gråbeinskveld.
Hæin sang for æille, men helst
 for onga,
og dom veit best at'n Alf var tel.
— Og itte trur je
men jamen veit je:
om hæin er borte så lever'n lell.

Erik — en visevenn.

Suksess for Filharmoniske i Gøteborg

Filharmonisk Selskaps orkester er nettopp kommet hjem efter en suksessrik gjestekonsert i Göteborg. Valget av repertoar — hva man bortsett fra Grieg's A-moll konsert hadde holdt seg til verk fra vårt eget århundre — gledet såvel publikum som kritikere. Anmelderne roser særlig pianistinnen Eva Knardahls tolkning av solopartiet i a-moll konserten, og publikum hyldet da også kunstnerinnen stående efter konserten. Göteborgposten skriver: «Hun er en kunstner av verdensformat og hører desidert blant verdenseliten. Hun har en glimrende teknikk. Ikke så å forstå at hun bare spiller fort, elegant, smidig og skikkelig. Det glemmer man til fordel for det varmt menneskelige og gripende ved hennes spill som kan skifte fra det mykeste pp til det mest grandiose ff».

Også orkestrets innsats får uforbeholden ros av anmelderne. Göteborg-Tidningen fremhever særlig tolkningen av Stravinskijs symfonier i tre satser. Da applausen ikke ville ta slutt, måtte orkestret spille ekstra to Grieg-danser fra opus 35.

Stor fraflytning, mindre ledighet i Nordland fylke

Bodø, 30. november.

(NTB) I sin tale ved åpningen av Nordland fylkesting i Bodø mandag pekte fylkesmann Ole S. Aavatsmark på at utviklingen på arbeidsmarkedet i fylket hittil iår har vært gunstig. Tallet på arbeidsledige er mindre enn ifjor, samtidig med at tallet på sysselsatte lønnsmottagere er steget.

Jordbruket har hatt gode vekstforhold, og utbyttet av fiskeriene i Nordland vil bli meget godt, sa fylkesmannen. Fylkets industriproduksjon har i de senere år vist en stigende tendens.

Når det gjelder kraftforsyningen har fylket fremdeles mange vassdrag som ikke er utbygget, men den disponible kraftmengde er så å si utnyttet, og det pågår stadig planlegging av ny utbygging. Den tid er neppe fjern da det blir aktuelt å dekke det vesentlige av vårt energibehov på annen måte enn gjennom vassdragsutbygging. Det er i denne forbindelse nærliggende å nevne de oljefunn som er gjort i Nordsjøen og de muligheter som er tilstede for nye funn, kanskje ikke minst utenfor Nord-Norge og opp mot Svalbard.

Fylkesordfører Henry Forsaa sa i sin tale bl.a. at folketallet 1. januar iår var gått tilbake i 33 kommuner, mens bare 11 holdt sitt folketall oppe eller hadde svak økning.

Distriktshøyskole og college

Av rektor Leif Kr. Tobiassen

Den 7. november skrev jeg en kronikk om enkelte problemer omkring de nye norske distriktshøyskolene og pekte på fordelene ved at de ble tverrfaglige, akademisk høyverdige, selvstyrte, i stand til å avlaste universitetene og til å styrke hele vårt kompleks av postgymnasial utdanning. Jeg tok utgangspunkt i de 2000 høyskoler eller «colleges» som alt eksisterer i De forente stater og som i de siste hundre år har vunnet et betydelig fond av erfaring. Studielederen for utenlandske studenter ved Universitetet i Oslo, Guro Nordahl-Olsen finner imidlertid i et personlig formet motinnlegg i Aftenposten den 23. november at jeg er «forvirrede» og «misvisende» og ukjent med terminologien som brukes på Universitetet i Oslo, en institusjon som jeg ikke behandlet i min kronikk. Nordahl-Olsen hevdet for det ene at de som arbeider med distriktshøyskolene her i landet, ikke trenger vite mer enn de nå gjør (eller gjorde før min kronikk) og for det andre at ingen i Norge har «erfaring med distriktshøyskole». Min kronikk, skriver studieleder Guro Nordahl-Olsen, må hun påtale.

Påtalen går ut på at jeg var «misvisende» når jeg unnlot å fortelle at det i Nord-Amerika er 50 stater med 200 millioner innbyggere. Jeg må innrømme meg skyldig på dette punkt fordi jeg trodde Aftenpostens lesere alt kjente til dette. Påtalen går videre ut på at jeg unnlot å forklare at et gymnas kommer mellom grunnskolen og universitetet. Også på dette punkt er jeg skyldig fordi jeg tenkte at dette var kjent for Aftenpostens lesere. Påtalen sier også at Universitetet i Oslo ikke regner det amerikanske «junior college» for mer enn et norsk gymnasium. Siden jeg jo ikke diskuterte Universitetet i Oslo må jeg innrømme jeg nok er skyldig også på dette punkt. Jeg er også så «forvirret», det innrømmer jeg, at jeg ikke er klar over hva dette har med de nye norske distriktshøyskolene å gjøre.

Ja, påtalens forskjellige punkter er mange. Hverken har jeg tid eller Aftenposten plass til å rydde opp i dem alle. Gehalten i studieleder Nordahl-Olsens argumentering belyses kanskje best ved en selsom forvrengning hun tyr til for å gi uttrykk for den forakt hun føler for den delen av min kronikk hun har lest. Hun påstår nemlig helt frimodig at jeg som botemiddel mot Norges underutviklede status skolemessig, skulle ha foreslått å hente hjem enkelte norske akademikere som har vunnet erfaring ved høyskolene i De forente stater. Mitt forslag om å nyttiggjøre seg dem som hadde personlig erfaring på distriktshøyskoler, var ikke generelt rettet mot Norges almene utdannelsesmessige stilling i den internasjonale sammenligning. Mitt forslag var spesifikt rettet mot mangelen på tilstrekkelig distriktshøyskole-personale her i landet akkurat nå. Norges noe tilbakeliggende posisjon utdannelsesmessig og akademisk trenger nok mange flere fremstøt på en mye bredere front.

Det springende punkt i studieleder Guro Nordahl-Olsens påtale var nok min karakteristikk av Norge som et mindre vel utviklet land utdannelsesmessig og akademisk. Den karakteristikken må jeg nok stå ved selv om studieleder Nordahl-Olsen graver opp igjen det evige stridsspørsmål om hvilket skolesystem er det gjeveste, det vi har her på berget eller det andre har. Folk i alle land jeg har bodd i, har stort sett vært enige med Nordahl-Olsen i at det hjemlige er så fint at ingen gjør det så fortreffelig som vi selv, at vi vet mer enn andre ,og er lengre frem me hva utdannelse og opplæring og skolevesen angår.

Men alvorlig talt: Det Norge idag trenger mest for å finne veien til et høyere utdannelses-nivå er å kaste av den følelsesbetonte overtro på at i Norge er alt så deilig bra allerede. Isolasjonismens overtro er blendende og hindrende og selv-destruktiv. Å være seg selv nok på det vitenskapelige og akademiske område fører til en stagnasjonens tilintetgjørende påstedet-marsj. Vårt lands virkelige situasjon er slik at vi alle må gå sammen i en fremtidsrettet bevegelse oppover uten å la oss blende av selvbeskuelsens magi. Smålig selvtilfredshet må ikke hindre oss som vil at Norge skal bedre seg i sammenligningen og samarbeidet med andre, og som vil at den nye generasjon skal gå inn i det kommende århundre med mer tilstrekkelig utrustning. Vi må modig gå løs på de virkelige problemer og søke å finne løsningene selv om noen av impulsene skulle komme gjennom andres erfaringer.

(Aftenposten bragte også i gårsdagen morgennummer en artikkel om distriktshøyskolene. Denne artikkel var ikke skrevet av rektor Tobiassen, men var en orientering fra Distriktshøyskolestudentenes landsstyre omkring «Distriktshøyskolenes tilbud». Aftenposten beklager forvekslingen av de to artikler.)

Seks fremførelser av „Missa Solemnis"

Som en verdig avslutning på Beethoven-året gir Filharmonisk Selskaps orkester og kor ikke mindre enn seks fremførelser av komponistens storslagne «Missa Solemnis». Første konsert finner sted torsdag 3. desember, og de påfølgende fremførelser skjer i dagene til og med 10. desember. Konsertens dirigent er orkestrets kunstneriske leder, Miltiades Caridis, og som solister har man sikret seg utenlandske krefter av internasjonal klasse: Sheila Armstrong, sopran, Norma Procter, alt, begge fra England, den belgiske tenor Louis Devos og den svenske bass-sanger Arne Thyrén.

Vel 3 000 mennesker ventes å besøke disse konserter som gis for selskapets faste abonnenter. Mulighetene for «ikke abonnenter» til å sikre seg plasser er først og fremst på dagene fra mandag 7. til torsdag 10. desember.

Foruten Filharmonisk Selskaps orkester, deltar også selskapets kor, slik at omkring 170 musikere og sangere kommer til å befinne seg på podiet ved disse konserter. Koret er instruert av sin faste dirigent, sangpedagogen Oskar Raaum.

„Julefest" er iår viet de unge døde

Vera Coucheron, som i en årrekke har redigert Norges Røde Kors «Julefest», har iår bygget det over de unge døde. Over maleren, dikteren og matematikeren. Over frihetskjemperen, komponisten og skuespilleren. Vår begavede, unge andselite, som ingen har karakterisert vakrere og verdigere enn Nordahl Grieg: De beste har nok med å dø.

«En aand er os nær.
Dens lysende hær
i tankesus
fylder vort hus»

sier Bjørnstjerne Bjørnson om Niels Henrik Abel, geniet som vant verdensberømmelse lenge før han døde, 27 år gammel.

Oscar Thue skriver om August Cappelen og Ole Mæhle om Bjarne Ness, begge gikk de bort 25 år gamle. Og Bjørnstjerne Bjørnson kaller Cappelen og Rikard Nordraak «Brødre i de store Mulighedens Rige». Disse to gikk bort som helt unge menn, «just som de skulde begynde for Alvor».

Det er ufattelig hva de rakk før livet ebbet ut, og man kan bare drømme om hvilket veld av kulturskatter vårt lille land ville eid, om skjebnen hadde dem noen arbeidsår til.

De unge døde — en ganske fantastisk ide for et julehefte. Det kunne blitt sentimentalitet og tomme, forslitte ord. Det er blitt stramt og knapt, fylt av skjønnhet. En åndenes oase i tidens åndløse orken.

Alt er kresent, utsøkt og velskrevet: ord, illustrasjoner, lay-out og papir.

Ole Mæhle siterer i sin omtale av Bjarne Ness Stendahls ord «La beauté est une promesse du bonheur» — skjønnheten er et løfte om lykke. Julefest innfrir ordene. Det er livets flyktige, små lykkestunder man opplever under lesningen.

Julefest er viet 12 av våre unge døde, 11 menn og 1 kvinne, Ragnhild Jølsen. På dem alle passer Nordahl Griegs enkie, praktfulle ord:

«De øket det livet de gikk fra
De spøker i nye menn.
På deres grav skal skrives,
De beste blir alltid igjen.»

Vera Coucheron har laget Julefest i samarbeide med Edel Finne.

Unn.

ALMANAKK for Nord-Norge kommer iår for 76. gang. Almanakken gir en fyldig og saklig fremstilling av bl. a. landsdelens administrative, næringsmessige og befolkningsmessige forhold, skriver Nordlys.

TV-undersøkelse om nyhetssendinger i Nordvisjon-land

— Som et ledd i serien om de fellesnordiske TV-undersøkelser vil det efter all sannsynlighet bli arrangert en ny TV-undersøkelse i Nordvisjon-landene i februar neste år, opplyser sjefssekretær Sverre Smeland i Norsk Rikskringkasting på henvendelse fra Aftenposten.

Ivår gjaldt undersøkelsen én aftens fellessending om «LO i Norden». Neste år vil TV-undersøkelsen dreie seg om en innholdsanalyse av TV-nyheter og strekke seg over en ukes tid, sier sjefssekretær Smeland. — De nordiske representanter i planleggingsgruppen skal ha et forberedende møte i Helsingfors i januar, og for Norge møter amanuensis Per Torsvik i Institutt for presseforskning.

To unge sosiologforskere, Marit Bakke og Berit Rosvoll, skal stå for arbeidet med undersøkelsen i Norge under Torsviks overoppsyn, sier sjefssekretær Smeland.

Longyearbyens lille julegate ble tent søndag

Fra Aftenpostens korrespondent.
Bodø, 30. november.

I Longyearbyen på Svalbard ble den lille julegaten tent søndag. — Juletrærne ved grubeinngangene tennes senere. Første søndag i advent var en liten merkedag på skole- og idrettsbygget. Bassenget ble fylt med vann, ikke for å møte de badende, men for å oppnå den rette herding av støpen. Arbeidene er gått fint fremover, og bassenget er nå helt tett, melder Nordlandsposten's korrespondent.

«Binny» går nordover som siste båt fra fastlandet mandag, mens «Ingerseks» for halv fart i dårlig vær er på vei nordover fra Hamburg. «Binny» vil bli siste lastebåt fra Longyearbyen med beregnet avgang torsdag eller fredag i denne uken. «Norbjørn» har i helgen losset de siste forsyninger til overvintrerne i Svea. I Van Mijden-fjorden som er innseiling til Svea, er isen begynt å legge seg. De siste dagers uvær med opptil storms styrke har bygget opp skru-is.

I Isfjorden er situasjonen meget gunstig. Det var begynt å legge seg is, men vinden har brutt opp det hele. Til gjengjeld er mesteparten av Adventfjorden fullpakket. Vinden har vært hovedsakelig fra nord og vest, og dette har gitt til resultat at ved lastekaien er isen borte.

Forfatteren Fritz von Unruh er død

Diez, 30. november.

(AP) Den 85 år gamle forfatter Fritz von Unruh, som var kjent for sine anti-militære noveller og ekspresjonistiske skuespill i 20-årenes Tyskland, døde av slag lørdag.

Fritz von Unruh hadde flere tyske litteraturpriser, deriblant Goethe-prisen, Kleist-prisen og Schiller-prisen. Dessuten var han tildelt Vest-Tysklands store fortjenstkors og Ossietzky-medaljen.

Fritz von Unruh var en nær venn av Albert Einstein, og ble nødt til å reise fra Tyskland i 1933 på grunn av sin motstand mot Hitler. Han reiste tilbake til Tyskland i 1948, og slo seg ned i Diez nord for Frankfurt.

Blant von Unruhs verker er «Ein Geslecht» (1918—20), «Stirb und Werde» (1932), «Europa Erwache» (1936), «Der nie Verlor» (1947).

100 000 kasser med norske epler ut til rabattpris

Fra denne uke vil norsk gravensten bli solgt i hele kasser til en vesentlig lavere pris enn tidligere. Ialt vil 100 000 kasser bli lagt frem til salg i forretningene, og det er gitt midler fra Kraftfôrfondet til nedskrivning av prisen.

Markedsføringssjef Fr. Schønfeldt i Gartnerhallen forteller at det utelukkende er beste kvalitat epler som blir omfattet av kassesalget. Han antyder en reduksjon på 20 prosent i utsalg, når det i avansene er tatt hensyn til rasjonell håndtering. Gravensten er kjent for å være på det beste på denne tid av året, og er det dominerende eple på julebordet.

DET TEGNER TIL juletremangel for Finnmark iår, skriver avisen Tromsø. Skibotn har tidligere skaffet tusener av trær både fra Statens skoger og private skogeiere. Iår blir ingen trær tatt ut fra Statens skoger. Skogvokteren er sykemeldt på grunn av benbrudd. Og de private skogeiere kan bare levere halvparten av de ca. 5 000 trær som er bestilt.

Allers gir mer

Et dryss av presanger til store og små

Dette er årets store gavenummer. En flom av gaver deles ut til leserne. Flotte presanger — fra skinnkåpe til leketøysbiler, og dessuten massevis av nyttige tips til alle dem som vil lage julegaver og julestas selv.

Tilstå, doktor

Hovedpersonen i vår nye roman er gift med en narkoselege som blir blandet inn i en mordsak hvor offeret er en sykepleierske han hadde et forhold til. Spenningen er til å ta og føle på allerede fra første avsnitt.

Hun døde i Kennedy's bil

Det er nå over 1 år siden Mary Jo Kopechne døde ved Chappaquiddick i senator Edward Kennedys bil. For første gang forteller nå moren om datterens forbindelse med Kennedy-klanen.

«Piken med svovelstikkene» som dukketeater

Finn frem saks og lim og la barna selv spille H. C. Andersens udødelige eventyr. Scenearrangementet og de første figurene kommer i dette nummer. Eventyret og resten av personene i de to påfølgende.

Margarets stormfylte ekteskap

Tredje artikkel om Margaret, verdens mest omtalte prinsesse. Denne gang om hennes ekteskap med lord Snowdon.

Julens luksuspostei

Fire oppskrifter på deilig leverpostei til julebordet.

- og dette er bare litt av hva De kan glede Dem til i ukens

Allers

https://e-avis.aftenposten.no/p/aftenposten/1970-12-01/r/3/4-5/611/736368-41504841-12c9dd1 2/2